

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/8/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8815210326
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8815210326.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobcu: Y. U. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. nad M. č. XXX, zast.: JUDr. Ján Uhlík, advokátom, AK, Námestie slobody č. 1, 093 01 Vranov nad Topľou proti žalovanému: K. R. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX, zast.: JUDr. Evald Dzurenda, advokát, Jána Béréša 35, 080 01 Prešov na ochranu osobnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu vo Vranove nad Topľou č.k. 10C/87/2015-236 zo dňa 06.02.2019 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalobcovi s tým, že o výške náhrady rozhodne súd 1.inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu zamietol. II. Vyslovil, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške tohto nároku rozhodne súd prvej inštancie po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

2. Právne odôvodnil svoje rozhodnutie ust. § 13 ods.1, 4, § 18 ods.1, § 18f ods.1 a § 18d ods.1 Zákona o obecnom zriadení, ust. § 4 zákona č. 502/2011 Z.z. o finančnej kontrole a vnútornom audite, ust. § 11, § 13 ods.2,3 Občianskeho zákonníka a ust. § 255 ods.1 a § 262 ods.2 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.).

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že v prvom rade žalobca v konaní nepreukázal pasívnu legitímáciu žalovaného. Zo všetkých ním predložených lekárskeho správ, ktorými odôvodňoval zhoršenie jeho zdravotného stavu v príčinnej súvislosti s ním tvrdenými atakmi so strany žalovaného je konštatované, že tieto ataky mali prichádzať nielen zo strany žalovaného - hlavného kontrolóra, ale i zo strany poslancov obecného zastupiteľstva. Ide predovšetkým o zhoršenie jeho psychického stavu deklarované lekárskeho správami MUDr. T. S., psychiatra (napr. z 29.01.2013, 23.06.2014, 05.08.2015, atď.). Vo všetkých týchto správach pri udaní subjektívnych obtiaží žalobca uvádza, že súvisia nielen s atakmi voči nemu zo strany hlavného kontrolóra, ale i zo strany poslancov.

4. Vecnú legitímáciu má tá zo sporových strán, ktorej svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitímácia), alebo nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva (pasívna vecná legitímácia), o ktorých sa v konaní rozhoduje (porovnaj napr. uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6Co/17/2017 z 26.07.2016). I napriek tomu, že skutkový stav nasvedčuje tomu, že žalobca po celý čas predchádzajúci podaniu žaloby za zodpovedných za zásah do svojich práv na ochranu osobnosti označoval nielen žalovaného ale i poslancov obecného

zastupiteľstva, v podanej žalobe za zodpovedného za tento stav označil iba žalovaného. Žalobca tak nepreukázal pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného v tomto spore, resp. nedefinoval podiel jeho spoluviny na ním tvrdenom zásahu do jeho osobnostných práv. Nedostatok pasívnej vecnej legitímácie je bez ďalšieho dôvodom pre zamietnutie žaloby. Súd prvej inštancie zároveň zistil aj ďalšie dôvody pre zamietnutie žaloby a to, že v konaní nebolo preukázané, že by k žalobcom tvrdeným atakom voči jeho osobe zo strany žalovaného malo dôjsť mimo rámca plnenia pôsobnosti žalovaného vo funkcii hlavného kontrolóra obce, ktorý rámec je mu daný vyššie citovanými ustanoveniami Zákona o obecnom zriadení a Zákona o finančnej kontrole a vnútornom audite. Naopak, bolo preukázané, že žalovaný všetky podania adresované rôznym inštitúciám, resp. negatívne výsledky z kontrolnej činnosti pri starostovaní v obci žalobcom prezentoval výlučne v rámci medzi ustanovení uvedených právnych predpisov. Toto hodnotenie súdu vyplýva zo všetkých vykonaných dôkazov. Žiaden zo svedkov nevyplývalo a ani to nevyplývalo z listinných dôkazov, že by k nejakým atakom zo strany žalovaného voči žalobcovi malo dochádzať mimo rámca jeho kontrolnej činnosti a prezentovaných výsledkov jeho kontrolnej činnosti na obecných zastupiteľstvách. Dokonca svedok JUDr. R. F., ktorý v tom čase pôsobil ako poslanec obecného zastupiteľstva deklaroval, že výsledky kontrolnej činnosti žalovaného k činnosti žalobcu ako starostu v obci neboli len výlučne negatívne, dokonca jeho negatívne zistenia boli v menšej miere ako zistenia pozitívne (v pomere cca 40 % negatívnych zistení k 60 % pozitívnych zistení). Je síce pravda, že rokovania obecného zastupiteľstva boli emotívne, prebiehali zvýšeným hlasom a neobišli sa aj bez vulgarizmov v dôsledku vzniklej animozity medzi žalobcom a žalovaným. Táto vzniknutá animozita však bola práve následkom negatívnych kontrolných zistení žalovaného z titulu jeho funkcie hlavného kontrolóra, s ktorými sa žalobca nedokázal stotožniť a subjektívne ich považoval ako útok na jeho osobu zo strany žalovaného. Treba podotknúť, že takýto spôsob jednania (zvýšený hlas, krik, vulgarizmy) mal na obecných zastupiteľstvách nielen žalovaný voči žalobcovi, ale aj opačne žalobca voči nemu.

5. K jedinej okolnosti, kde by súd mohol hodnotiť, že by mohlo dôjsť k nejakým útokom voči žalobcovi mimo rámec výkonu funkcie žalovaného ako hlavného kontrolóra bola v konaní prezentovaná tzv. „štavová antikampaň“, to je výlep rôznych osočujúcich plagátov po stĺpoch verejného osvetlenia v obci pred komunálnymi voľbami a na internetových sociálnych komunikačných sieťach (facebook atď.). Nebolo však preukázané, že by za touto „kampaňou“ mal stáť žalovaný. Naopak, práve svedkyňa E. L. - manželka žalobcu, u ktorej by súd práve mohol vidieť tendenciu vypovedať v prospech žalobcu z dôvodu príbuzenského vzťahu k nemu, vypovedala tak, že za touto štvavou kampaňou mal stáť nie žalovaný, ale bratranec žalobcu R. V..

6. Súd prvej inštancie zhodnotil, že okrem nedostatku pasívnej legitímácie žalobca ani neunesol dôkazné bremeno o tom, že by malo dôjsť k zásahu do ním tvrdených práv na ochranu osobnosti zo strany žalovaného podľa § 11 OZ, resp. do takého zásahu z jeho strany, ktoré by si zasluhovalo náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2, 3 OZ).

7. Zároveň konštatoval, že žalobca ako starosta obce pri výkone verejnej funkcie musí byť vo vyššej miere tolerantný voči jeho kritizovateľnosti ako osoby verejného záujmu. Žalobca si musel byť vedomý tejto skutočnosti už pri vstupe do politickej súťaže, keď sa uchádzal o post starostu. Táto miera kritizovateľnosti je zvýšená u osoby verejného záujmu - verejného činiteľa jednak vo vzťahu k verejnosti, vo vzťahu k médiám, ale tobôž i vo vzťahu k orgánom obce, ktorých úlohou je práve kontrolovať zákonnosť výkonu funkcie starostu ako je to v prípade žalovaného - hlavného kontrolóra (porovnaj napr. uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 364/06-14 z 30.11.2006, nález Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 492/2012 z 18.04.2013, atď.).

8. Následne súd prvej inštancie konštatoval, že aj prípadné nedôvodné podozrenia, ktoré prezentoval žalovaný a adresoval rôznym ďalším orgánom (kontrolným orgánom verejnej správy, orgánom činným v trestnom konaní, atď.), si súc vedomý uvedených skutočností žalobca nemal posudzovať a pociťovať ako nejakú šikanu voči nemu. A to i napriek tomu, že väčšina z uvedených podaní bola týmito orgánmi vyhodnotená ako nedôvodná. Tobôž tu nemožno hovoriť o nejakom zásahu do jeho práv na ochranu osobnosti zo strany žalovaného. Súd prvej inštancie zároveň poukázal i na skutočnosť, že samotný žalobca sám uplatňoval podobnú „prax“ a spôsob jednania voči osobám, ktoré mu neboli po vôli, či už ešte počas pôsobenia ako poslanca obecného zastupiteľstva alebo keď bol funkcii starostu. Poukázal i na skutočnosť, že práve na základe kontrolnej činnosti žalovaného bol podaný podnet orgánom činným v trestnom konaní, na základe ktorého bolo rozsudkom Okresného súdu vo Vranove nad Topľou sp. zn. 12T/17/2012 zo dňa 25.09.2013 žalobca právoplatne uznaný za vinného pre prečin porušovania

povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 Trestného zákona pri správe majetku obce S. nad M. a bol mu uložený trest, okrem iných aj trest zákazu činnosti vykonávať funkciu starostu v trvaní dvoch rokov. I z uvedeného dôvodu možno konštatovať, že podávanie rôznych podnetov zo strany žalovaného pri výkone funkcie obecného kontrolóra nebolo výlučne nedôvodné, alebo dokonca šikanózne v snahe ublížiť žalobcovi, znížiť jeho občiansku česť a ľudskú dôstojnosť vo vzťahu k občanom obce a iným osobám, ale naopak postupoval v medziach právnych predpisov a viedlo to k náprave konania zodpovedných osôb pri hospodárení s majetkom obce. Preto súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol.

9. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie tým, že žalovaný bol plne úspešný, preto mu patrí plná náhrada trov súdneho konania v zmysle ust. § 255 ods. 1 C.s.p., ktoré mu súd priznal. Zároveň konštatoval, že podľa § 262 ods. 2 C.s.p. o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

10. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť, žalobe vyhovieť v plnom rozsahu alebo alternatívne rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie dokazovanie a rozhodnutie. Konštatoval, že podľa jeho názoru súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože súd prvej inštancie nesprávne interpretoval žalobu. Čo sa týka tvrdenia súdu prvej inštancie, že žalobcom nebola preukázaná pasívna legitimácia žalovaného, tak podľa názoru žalobcu samotná žaloba priebeh dokazovania a konania, výpovede svedkov a vyjadrenia žalovaného, že podania podával z pozície hlavného kontrolóra obce nevzbudzujú sebamenšiu pochybnosť kto je označený za zasahovateľa do osobných práv žalobcu. Pokiaľ súd v odôvodnení spomína aj poslancov, je to jeho konštrukt, ktorý s vecou legitimácie nemá nič spoločné. Žalobca konkrétne k bodu 39. odôvodnenia uviedol, že ide o rozpor so skutkovým stavom, pretože všetky trestné a iné podania, ktoré ako dôkazy boli v písomnej forme predložené spolu so žalobou sa uskutočnili, keď žalovaný už bol mimo výkon funkcie hlavného kontrolóra obce. Podľa názoru žalobcu by však mali dôkaznú váhu aj v prípade podania počas výkonu funkcie, pretože neboli podložené žiadnym faktom a vychádzali iba z cieľavedomej kampane žalovaného zdiskreditovať žalobcu nielen v očiach spoluobčanov, ale aj v očiach rodiny. K bodu 41. a 42. odôvodnenia žalobca uviedol, že na rozdiel od názoru prvoinštančného súdu žalobca trvá na tom, že v tomto konkrétnom prípade uniesol dôkazné bremeno, že nespočetnými trestnými podaniami žalovaného došlo k zásahu do jeho osobnostných práv. Ani jedno podanie predložené spolu so žalobou nebolo opodstatnené. Išlo o nepravdivé a neopodstatnené tvrdenia a logicky na ich základe teda nebolo začaté žiadne trestné stíhanie. Táto skutočnosť už oprávňuje k záveru, že správanie sa žalovaného možno považovať za zásah do osobnosti a takýto zásah je aj spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu. K bodu 43. odôvodnenia žalobca uviedol, že konštatovanie súdu prvej inštancie, že žalobca pri výkone funkcie starostu musí byť vo vyššej miere tolerantný voči jeho kritizovateľnosti ako osoby verejného záujmu nemožno vzťahovať na konkrétnu žalobu a teda na správanie sa žalovaného. V jeho prípade, pokiaľ ide o jeho správanie sa, totiž nešlo o výkon práva kritiky, ale o vyloženie a cieľavedomé, vychádzajúce aj celkového počtu takmer 50 trestných podaní, kriminalizáciu a škandalizáciu osoby žalobcu, ktorá nebola podložená žiadnym faktom alebo skutkovým tvrdením. Takýto subjektívny zásah bol neoprávnený a medzi ním a porušením osobnostnej sféry existovala príčinná súvislosť. Nielen podľa žalobcu, ale aj podľa mnohých svedkov, ktorí boli vypočutí na jednotlivých súdnych pojednávaní bolo preukázané, že uvedené správanie sa žalovaného znížilo dôstojnosť, vážnosť a česť žalobcu v prostredí, v ktorom žije. Prvoinštančný súd v bode 46. nenecháva bez povšimnutia skutočnosť, že žalovaný má zásluhu na tom, že na základe jeho kontrolnej činnosti došlo k právoplatnému uznaniu žalobcu za vinného za prečin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku preto, že si bez vedomia poslancov upravil svoj plat. Práve na tom žalovaný postavil svoju procesnú obranu poukazujúc na to, že žalobca je kriminálnik a to všetko v zmysle svojej výpovede pri vyšetrovaní jedného z trestných oznámení, keď doslova uviedol, že: „podozrenie nemôžem preukázať, neviem ani inak zdokladovať, ale podľa mňa je to tak, že U. L. je taký a na neho má stále podozrenie, že sa dopúšťa trestných činov“. K zneváženiu cti, vážnosti a dôstojnosti teda žalovaný nepotreboval žiadny významný dôkaz ani fakt, inými slovami povedané udávaním bol posadnutý. Ak vyššie uvedené prvoinštančný súd zaradil medzi dôvody, ktorými odôvodnil svoje rozhodnutie, tak sám spochybnil v tomto konaní svoju nestrannosť. Na druhej strane však nebral do úvahy, že žalobca pred podaním žaloby žil normálnym rodinným a dôstojným životom, spoločensky a politicky sa angažoval, za čo získal dôveru svojich občanov ako jej starosta a mnohé ocenenia. Toto všetko sa však radikálne zmenilo po atakoch žalovaného do osobného aj pracovného života žalobcu. V súvislosti s náhradou

trov konania podľa názoru žalobcu mal byť v tomto prípade uplatnený osobitný zreteľ pri ich priznaní vo vzťahu práve k osobe žalobcu.

11. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % vo vzťahu k žalobcovi. Nestotožnil sa s tvrdeniami žalobcu uvedenými v odvolaní. Mal za to, že súd prvej inštancie po vykonaní rozsiahleho dokazovania a to výsluchom deviatich svedkov a množstva listinných dôkazov správne zistil skutkový stav veci, rozhodol vecne správne, spravodlivo a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, že v konaní nebol zo strany žalobcu produkovaný jediný dôkaz, ktorý by priamo usvedčoval resp. označil žalovaného za osobu, ktorá zasahuje do osobných a osobnostných práv žalobcu. Zo šiestich žalobcom navrhnutých svedkov ani jeden nevypovedal v neprospech žalovaného. Dokonca, ako je to uvedené v napadnutom rozhodnutí, ani manželka žalobcu nepotvrdila jeho tvrdenia uvádzané v žalobe, že konkrétne žalovaný atakuje, resp. zasahuje do práv žalobcu, konkrétne uviedla, že tieto ataky a antikampaň proti žalobcovi robí jeho bratranec R. V.. Práve žalovaný využitím prostriedkov procesnej obrany preukázal v prvoinštančnom konaní nedôvodnosť a neopodstatnenosť žaloby. Žalobca vo svojom odvolaní naďalej trvá na svojich, v konaní nepreukázaných, tvrdeniach a stále obviňuje žalovaného z akejsi cieľavedomej kriminalizácie a škandalizácie svojej osoby, ktorá mala byť preukázaná mnohými svedkami a správanie žalovaného malo znížiť dôstojnosť, vážnosť a česť žalobcu v prostredí, v ktorom žije. Z výpovedí svedkov a listinných dôkazov naopak vyplýva úplne niečo iné. Žalobca v mnohých podaniach v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolaní uráža žalovaného, že chce žalobcu zdiskreditovať, že bol týmto posadnutý. Žalobca si zjavne mýli pojem posadnutosť a zodpovednosť, resp. povinnosť, ktorú ukladá zákon. Podľa žalobcu je asi funkcia hlavného kontrolóra obce úplne zbytočná. Žalobca v odvolacom konaní dokonca sponchybuje nestrannosť súdu. Počas konania však neuplatnil ust. § 52 a nasl. C.s.p. námietku zaujatosti. Asi zamietnutie žaloby znamená podľa žalobcu zaujatosť. Súd prvej inštancie priznal žalovanému plnú náhradu trov konania vzhľadom na to, že mal v konaní plný úspech. Žalobca v odvolaní poukazuje na osobitný zreteľ pri rozhodovaní o náhrade trov vo vzťahu k osobe žalobcu. Tento osobitný zreteľ žalobca ale nijako nešpecifikoval.

12. K vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobcu zaslal svoje stanovisko žalobca. Podľa jeho názoru prvoinštančný súd nerozhodol tak, aby jeho odôvodnenie rozsudku poskytovalo skutkovú a právnu oporu výroku rozhodnutia. Rozsudok nebol riadne odôvodnený v súlade s ust. § 220 C.s.p., preto je z tohto hľadiska rozhodnutie nezákonné. Žalobca napadol všetky dôvody zamietnutia žaloby. K tvrdeniam žalobcu v odvolaní sa v predmetnom vyjadrení žalovaný prakticky nevyjadril. Jeho vyjadrenie považuje žalobca za čisto formálnu vec z vyššie uvedeného dôvodu. Žalobca uniesol dôkazné bremeno, čo preukázal listinami priloženými k návrhu žaloby. Ak žalovaný tvrdí, že zo strany žalobcu nebol preukázaný jediný dôkaz, ktorý by priamo usvedčoval žalovaného za osobu, ktorá zasahuje do osobných a osobnostných práv žalobcu, k tomu uviedol, že žalovaný sa okrem iného usvedčil aj sám, keď pri jednom z vyšetrovacích úkonov uviedol, že podozrenie nemôže preukázať, nevie to ani inak zdokladovať, ale podľa jeho názoru je to tak, že U. L. je taký, a na neho má stále podozrenie, že sa dopúšťa trestných činov.

13. K stanovisku žalobcu k vyjadreniu žalovaného k odvolaniu zaslal vyjadrenie žalovaný. Uviedol, že nevie zaujať stanovisko k výhrade riadneho neodôvodnenia rozsudku v súlade s ust. § 220 C.s.p. zo strany žalobcu. Žalobca neuviedol v čom vidí nezákonnosť rozhodnutia v zmysle ust. § 220 C.s.p. Naopak žalovaný má za to, že sa súd prvej inštancie po rozsiahlom dokazovaní správne zistil skutkový stav a spravodlivo rozhodol, čo sa odzrkadlilo náležite v presvedčivo odôvodnení rozhodnutia. V konaní pred súdom prvej inštancie bolo jasne preukázané, že žalovaný nijakým spôsobom nezasiahol a nezasahuje do osobných a osobnostných práv žalobcu, nijako nepoškodil jeho meno ani česť. Preto znova navrhol rozsudok potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalobcovi.

14. Vyjadrenie žalovaného bolo zaslané žalobcovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu. Tento uviedol, že k vyjadreniu žalovaného sa už vyjadril, teda zatiaľ nemá čo nové uviesť, zároveň žiada zaslať spis odvolaciemu súdu vzhľadom na zastaralosť bezodkladne. Inak bude považovať postup za prieťahy v konaní.

15. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 C.s.p. a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku

oznánil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 16.03.2021 a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

16. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

17. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietanými nesprávnymi skutkovými zisteniami, s nesprávnym právnym posúdením veci, s nepreskúmateľnosťou a inou vadou, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

18. Žalobca tvrdí, že na základe vykonaných dôkazov súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Tu odvolací súd uvádza, že vykonané dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku. Voľné hodnotenie dôkazov súdom, prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po „individuálnej selekcii“ následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

19. Ďalej žalobca namieta, že rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

20. Žalobca zároveň namieta, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie nezodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 220 C.s.p. Podľa názoru odvolacieho súdu z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Za daného stavu potom odôvodnenie tu napadnutého rozsudku rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, teda je preskúmateľné.

21. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie v prejednávanej veci správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel aj k správnym skutkovým zisteniam okrem názoru, že žalovaný nie je pasívne legitimovaný vo veci. Súd prvej inštancie čo do otázky nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného v dôvodoch rozsudku uvádza, že žalobca nepreukázal pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného v spore, resp. nedefinoval podiel jeho spoluviny na ním tvrdenom zásahu do jeho osobnostných práv. Konštatoval, že žalobca po celý čas predchádzajúci podaniu žaloby za zodpovedných za zásah do svojich práv na ochranu osobnosti označoval nielen žalovaného, ale i poslancov obecného zastupiteľstva a v podanej žalobe za zodpovedného za tento stav označil iba žalovaného. K tomu odvolací súd uvádza, že bolo výlučne vecou žalobcu, aby označil koho považuje za zodpovedného za stav ako to popísal v žalobe. Zo žaloby jednoznačne vyplýva, že žalobca má za to, že žalovaný osem rokov spätne šíri o žalobcovi nepravdivé správy, podáva na neho rôzne podania orgánom činným v trestnom konaní, v priestupkových konaniach a tiež súdnym a iným orgánom. Zároveň žalobca produkoval aj dôkazy o podaniach zo strany žalovaného a to zo dňa 19.05.2011, 29.06.2011, 21.05.2012, 30.05.2012, 13.07.2012, 22.08.2012, 20.09.2012, 09.01.2013, potom podanie z toho istého roku, ktorým mal obviniť žalovaného žalobcu zo zneužívania svojej právomoci zo dňa 03.04.2013, 18.04.2013 a 23.04.2013. Jednalo sa o podania žalovaného, teda nie poslancov obecného zastupiteľstva. V tomto smere odvolací súd považuje odvoláciu námietku

žalobcu za dôvodnú. Ďalšie dôvody, ktoré uviedol súd prvej inštancie pre zamietnutie žaloby však považuje odvolací súd za vecne správne. Preto otázka nesprávneho hodnotenia súdu prvej inštancie vo vzťahu k nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného neznamenala nesprávne rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k predmetu konania vo veci samej.

22. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca neunesol dôkazné bremeno o tom, že malo dôjsť k zásahu do ním tvrdených práv na ochranu osobnosti zo strany žalovaného podľa ust. § 11 Občianskeho zákonníka, resp. do takého zásahu z jeho strany, ktoré by zasluhovalo náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle ust. § 13 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka.

23. Podľa ust. § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho meno a prejavov osobnej povahy.

24. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca svoj nárok na ochranu osobnosti a na poskytnutie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka odvíja od času, keď pôsobil ako starosta Obce S. nad M. a žalovaný bol hlavným kontrolórom obce, prípadne aj za obdobie, keď už žalovaný hlavným kontrolórom nebol, pretože jeho funkcia mala zaniknúť dňa 15.02.2011. Možno teda prisvedčiť žalobcovi, keď namieta, že súd prvej inštancie nesprávne v dôvodoch uviedol, že je to iba za obdobie, keď bol žalovaný hlavným kontrolórom obce, pretože podania, ktoré označil žalobca v žalobe sú aj po uplynutí termínu 15.02.2011. Ani táto skutočnosť však nemá vplyv na správne rozhodnutie súdu prvej inštancie, keď žalobu zamietol. Možno prisvedčiť súdu prvej inštancie, že žalovaný podania adresované rôznym inštitúciami, resp. negatívne výsledky z kontrolnej činnosti pri starostovaní obce žalobcom prezentoval výlučne v rámci ustanovení Zákona o obecnom zriadení. Skutočne žiaden zo svedkov nevypovedal, ani to nevyplývalo z listinných dôkazov, že by k nejakým atakom zo strany žalovaného voči žalobcovi malo dochádzať mimo rámca jeho kontrolnej činnosti a prezentovaných výsledkov jeho kontrolnej činnosti na obecných zastupiteľstvách. Zároveň aj prípadné neodôvodnené podozrenia, ktoré prezentoval žalovaný a adresoval rôznym ďalším orgánom (kontrolným orgánom verejnej správy, orgánom činným v trestnom konaní), tak ako správne uviedol súd prvej inštancie, žalobca nemal posudzovať a pociťovať ako nejakú šikanu voči nemu a to i napriek tomu, že väčšina z uvedených podaní bola týmito orgánmi vyhodnotená ako nedôvodná. I odvolací súd má za to, že nemožno hovoriť o nejakom zásahu do práv žalobcu na ochranu osobnosti zo strany žalovaného aj keď tieto podania boli urobené v čase, keď žalovaný nemal byť hlavným kontrolórom v obci, kde bol žalobca starostom.

25. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 302/2010, z ktorého vyplýva, že hranice akceptovateľnosti šírenia informácií týkajúcich sa osobnostnej sféry sú najširšie u politikov a najúžšie u „bežných občanov“. V prípade žalobcu v konaní pred súdom sa jednalo o bývalého starostu obce, ktorého je nevyhnutne potrebné považovať za osobu pôsobiacu vo verejnom živote, politike, resp. o osobu verejne činnú. Samozrejme sa jedná o dobu, kedy malo dochádzať k atakom zo strany žalovaného na žalobcu. U týchto osôb sa prejavuje povinnosť strieť vyššiu mieru ingerencie do ich osobnostných práv (II. ÚS 558/2012).

26. Preto odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie konštatuje, že podania žalovaného vo vzťahu k žalobcovi sa týkali politika, ktorý sa sám vystavuje prísnej kontrole verejnosti a ktorý musí prejavovať zvýšenú mieru tolerancie voči takejto kritike. Z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, ale i Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že najsilnejšou prezumpciou ochrany disponujú politické prejavy, teda prejavy týkajúce sa správy vecí verejných. O takýto prípad sa jedná aj v prejednávanej veci. Preto podania žalovaného s ohľadom na ich obsah majú zvýšenú mieru ochrany vo vzťahu k žalobcovi ako bývalému starostovi obce.

27. Odvolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 655/2017-48 zo dňa 14.11.2018 a jeho vyslovený názor, s ktorým sa plne stotožňuje. Citujem: „Podľa názoru ústavného súdu, ak sa jednotlivec či skupina jednotlivcov v otázke verejného alebo iného spoločného záujmu obrátia na kompetentný štátny orgán alebo orgán územnej samosprávy so svojím podaním (petíciou), uplatňujú si svoje petičné právo podľa čl. 27 ods. 1 ústavy, ktoré možno obmedziť (iba) na základe v tomto článku uvedených dôvodov a v zmysle čl. 31 a čl. 54 ústavy, rešpektujúc čl. 12 a čl. 13 ods. 2 až 4 ústavy, nie však na základe čl. 26 ods. 4 ústavy. Uplatnenie petičného práva preto nemožno sankcionovať v

rámci konania o ochranu osobnosti (porovnaj nesúhlasné stanovisko sudcu Vehabović k už citovanému Medžlis Islamské Zajednice Brčko a ďalší). K tomu by mohlo dôjsť jedine v prípade, ak by už nešlo o uplatnenie petičného práva, ale v dôsledku zverejnenia obsahu podania, resp. jeho sprístupnenia verejnosti by sa právny režim podania „preklopil“ na stranu slobody prejavu podľa čl. 26 ods. 1 ústavy (napr. súčasným zverejnením petície v novinách, na internete, v letákoch a podobne). Avšak v takom prípade je potrebné vyvodzovať dôsledky sprístupnenia podania (petície) proti osobe alebo osobám, ktoré obsah podania verejnosti sprístupnili, a nie bez ďalšieho proti jeho autorovi alebo autorom. Jedným zo znakov právneho štátu (už citovaný Zakharov, bod 26; tiež citovaný Siryk, bod 42.) je totiž aj to, že každý má mať možnosť obrátiť sa na príslušné štátne orgány s podozrením na nezákonné konanie verejných osôb. Ak by na základe korešpondencie týkajúcej sa otázky verejného záujmu alebo iného spoločného záujmu zaslanej orgánu kompetentnému na jej vybavenie hrozili pôvodcom týchto podaní sankcie vo forme zaplatenia peňažnej sumy ako kompenzácie nemajetkovej ujmy verejnej osobe, ktorej sa podozrenia v tejto korešpondencii týkajú, hrozilo by, že jednotlivci by sa so svojimi podaniami vo veciach verejného záujmu alebo iného spoločného záujmu na kompetentné orgány vôbec neobrátili.

28. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strany, ale z hľadiska odôvodnenia musí, tak ako to tvrdí i žalobca vo svojom odvolaní spĺňať parametre zákonného rozhodnutia v zmysle ust. § 220 ods. 2 C.s.p. Právo strany na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitou justičného aktu (rozhodnutia). Rozhodnutie súdu prvej inštancie je podľa názoru odvolacieho súdu presvedčivé a dostatočne odôvodnené aj napriek niektorým skutkovým nepresnostiam, keď súd prvej inštancie uvádza, že žalovaný prezentoval iba výsledky svojej kontrolnej činnosti, aj keď časť podaní zaslal žalovaný už po skončení svojho pracovného pomeru a časť podaní sa týkala výslovne jeho a ukončenia jeho činnosti, prípadne zodpovednosti za skončenie jeho pracovného pomeru. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva však nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23.06.2004 sp.zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

29. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť a ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných predpisov, ktoré by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Fakt, že sa žalovaný s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje a že v odôvodnení sa vyskytujú aj nepresnosti, ktoré popísal žalobca v odvolaní a na ktoré poukázal i odvolací súd neznamená, že závery obsiahnuté v dôvodoch rozsudku súdu prvej inštancie nie sú správne. Súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu zamietol. Zároveň uviedol aj prečo priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % vzhľadom na jeho úspech v konaní. Žalobca v priebehu konania nepreukázal, že by v danom prípade prichádzalo do úvahy aplikácia ust. § 257 C.s.p. Dôvody pre aplikáciu tohto ustanovenia ani riadne neodôvodnil vo svojom odvolaní. Neuviedol teda aký osobitný zreteľ vo vzťahu práve k osobe žalobcu možno pri nepriznaní trov konania uplatniť a prečo.

30. Preto odvolací súd postupom podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

31. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. Úspešný žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

32. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasovo 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.